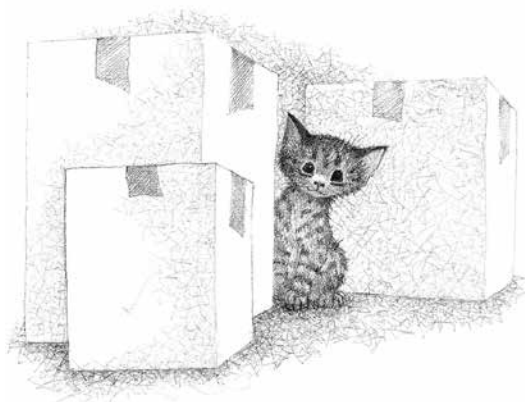

Pirmas skyrius

Harperė paspartino žingsnį, vos tik jos pasuko už kampo į savo kelią. Ji negalėjo susitvardyti.

– Ar jis ten? – sušuko Eiva, skubėdama jai iš paskos, o tuo metu Harperė išgirdo mamą juokiantis.

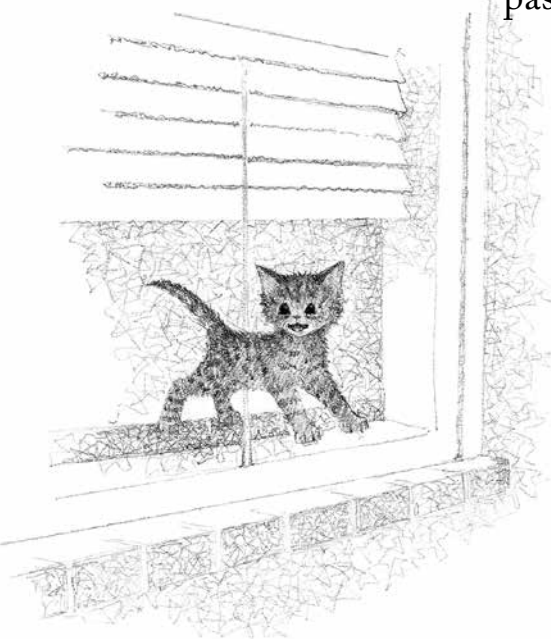
– Taip! – atsisukusi Harperė nusišypsojo savo mažajai sesutei,

tada pamojo namų kryptimi. Ji žinojo, kad šiek tiek kvaila mojuoti katinėliui – taip nebūtų, jei Semas irgi galėtų pamojuoti, – bet mergaitė labai apsidžiaugė išvydusi jį pro langą, patogiai išsitiesusį ant sofos.

– Manau, jis miega, – tarė ji Eivai. – Oi, ne, jau kaip tik bunda, matau jo geltonas akis! Ei, Semai!

– Semai! – Eiva šokinėjo

pasistiebusi,
kad galėtų
žvilgtelėti
per sodo
tvorą, o
rainas
kačiukas
tuo metu
ražydamasis

išrietė nugarą. Tada jis priekinėmis letenėlėmis užsoko ant palangės taip, lyg savo kūnu būtų norėjęs nutiesti tiltelį nuo sofos. Mergaitės matė, kaip jis plačiai išsižiojo ir susijaudinęs joms miauktelėjo, parodydamas aštrius baltus dantukus.

Harperė nemanė, kad jai kada nors tai galėtų nusibosti. Pamačiusios Semą laukiant, jiedvi su Eiva pasijuto ypatingai. Net jei mokykloje būdavo sunki diena, katinėlis visada pralinksmindavo Harperę.

Kai jie pirmą kartą parsivežė Semą iš prieglaudos dar visai mažytį, jis ropštėsi ant sofos krašto taip, tarsi būtų kopęs į kalną. Mama stebėjo, ką jis daro, ir atsidususi atnešė švelnų apklotą, ketindama uždengti baldą. Sofa buvo

graži ir gan nauja, ir mama nenorėjo, kad ją išvogotų nagų žymės. Dabar, po mėnesio, Semas jau buvo pakankamai ūgtelėjęs, kad dviem didžiuliais šuoliais užšoktų ant sofos sėdimosios dalies, o tada ant atlošo. Tai buvo jo mėgstamiausia vieta sėdėti, atidžiai žiūrėti pro langą ir stebėti, kas vyksta gatvėje. Harperė manė, kad katinėlis žino viską, kas dedasi aplink.

– Mamyte! Eime! – sušuko Eiva ir, kai tik Semas pamatė mamą, rankoje laikantią raktą nuo laukujų durų, nudūmė per sofos atlošą ir pradingo. Harperė pajuto, kaip jos veidą nušviečia šypsena. Dabar jis tikriausiai kitoje durų pusėje, laukia, kol galės pasiglaustyti joms aplink kulkšnis, ir vis dar miauksi.

Žinoma, jis prašė maisto, bet buvo ir šis tas daugiau. Jis norėjo, kad Harperė ir Eiva pasilenktų prie jo, tada jis galėtų laiptuoti joms ant kelių, užsiropšti ant mokyklinių megztinių ir nosimi bakstelėti joms į smakrus. Kartą Semui net pavyko užsikabaroti Harperei ant galvos, bet jai šiek tiek skaudėjo. Katinėlis dar nesuprato, kad nereikia suleisti nagų.

Kai išgirdo viduje kniaukiant Semą, Harperė ir Eiva kikendamos atsirėmė į duris.

– Jis mūsų pasiilgo! – džiugiai tarė Eiva, o Harperė linktelėjo.

– Nesuprantu, kaip toks mažas kačiukas gali kelti šitiek triukšmo, – stebėjosi mama, pasukusi raktą duryse. – Saugokis, Semai!

Harperė pažvelgė pro atsiveriančias duris, dairydamosi, ar Semas nestovi pernelyg arti, bet dabar jis buvo protingesnis ir nuovokesnis – kačiukas jau žinojo apie duris. Jis pasitraukė iš kelio, pasirengęs lėkti artyn, kai tik jos įžengs vidun. Harperė atsiklaupė ant svetainės grindų šalia jo, o Semas glostomas vis murkė ir murkė.

